

som han troede at finde hos de forskjellige Indenrigsministre; men lad os ikke anvende denne Fiffighed paa at udgranske hinandens Bevæggrunde, lad os ganske simpelt see paa de virkelig stedfindende Forhold, og det staaer da for det Første fast, at Ny Mølle ikke i lokal Henseende er vigtigere end Silkeborg, for det Andet, at den gennemgaaende Takt vil blive forkortet, for det Tredie, at Silkeborg ligger 2 Mil længere mod Vest end Ny, for det Fjerde, at Silkeborg allerede staaer i Forbindelse med Vesten, og for det Femte skulle de Herrer ikke lade sig lokke ved Veien til Tange, der skulde tilfredsstillende. Hermed har jeg udtalt, hvorfor jeg finder det, der er foreslaaet i Loven, hensigtsmæssigt og godt. Jeg skal ogsaa, naar der bliver fremsat Forslag derom, stemme for, at der i Loven bliver optaget den Bestemmelse, at Banestrækningen til Silkeborg bliver udført samtidig med det Øvrige. Denne Bane til Silkeborg er et meget interessant lille Stykke; der er et overmaade gunstigt Terrain; vi ville nepop der komme til at prøve Anleggelsen af en meget let Jernbane samt Brugen af meget lette Lokomotiver, og det vil i flere Henseender være af Betydning, at et saadant Forsøg bliver gjort.

Jeg kan dog ikke slutte uden at henvende et Par Ord til den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), thi han er saa ubillig mod Regjeringen, som Nogen kan være. Han mener, at det, at Regjeringen har taget sig den Frihed at foreslaae en Forandring i Loven af 10de Marts 1861 og at ubede sig Rigsdagens Medvirning i Henseende til, hvorledes det her omhandlede ubestemte Stykke af Jernbanen skulde fastsættes, er en uforfvarlig Opførsel, som kun kunde undskyldes, naar Regjeringen vilde erklære, at den vilde gaae ind paa Hvadsohmest, den ærede Rigsdag vilde faae ifinde at sætte ind i Loven; men er dette ikke et ubilligt Forlangende? Dersom Regjeringen var kommen til Rigsdagen og havde sagt: Giv os Fuldmagt til at foretage en hvilkensohmest Forandring i denne Lov, som vi finde for godt, saa kunde den ærede Rigsdagsmand sige, at dette vilde staae jævnsides med, at Rigsdagen gjorde et saadant Forlan-

gende til Regjeringen som det, han nævnte; men naar Regjeringen kommer og beider om et Samthkke af den lovgivende Magt, saa er det urigtigt at sige, at denne Opførsel ikke kunde forsvares, uden at man skulde give en saadan Erklæring. Nei, jeg troer ikke, at den Regjering, der gjorde det, fortjente at være Regjering; thi med al Tillid til Landsthingets og Folkethingets Visdom og med al Fortrustning til, at det Sande dog tilsidt vil trænge igjennem, saa vilde det dog være et ganske besynderligt Standpunkt, om Regjeringens Tillid var saa blind, at den vilde sige; Hvadsohmest I foreslaae, det gaae vi ind paa; det, troer jeg, er et ubilligt Forlangende.

S. A. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

S. A. Hansen: Jeg skal bemærke, at jeg aldeles ikke har sagt det, som den ærede Kultusminister tillagde mig; jeg har ikke talt om, at Ministeriet skulde love at gaae ind paa, hvad vi vilde foreslaae, men kun paa det, som Rigsdagen maatte vedtage med Hensyn til Forandring i det ved den forrige Lovs Behandling omstridte Stykke, og den ærede Minister vil altsaa see, at det er noget ganske Andet, end om jeg havde sagt den aabenbare Taabelighed, som han lægger mig i Munden. Hvad vi ville foreslaae, og hvad Rigsdagen vil vedtage, er to ganske forskjellige Ting, og Alt, hvad vi ville foreslaae, og Alt, hvad der bliver vedtaget, er noget ganske Andet, end hvad der bliver vedtaget med Hensyn til det omstridte Stykke.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg tilstaaer, at det forekommer mig, at jeg har fremsillet den ærede Rigsdagsmands Tanke nogenlunde klart, men maaskee ikke i det fulde Omfang. Hans Udtalelse vedrørte altsaa det omstridte Stykke af Banen, men han mener dog, at Regjeringen skulde erklære, at den vilde gaae ind paa Alt, hvad der med Hensyn til det omstridte Stykke maatte blive vedtaget af Folke-